

РЕШЕНИЕ

№ 941

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10156** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по Жалба на Н. А. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], Вх. А, ет. 7, Ап. 31, чрез процесуален представител адв. С. П., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 20-0281-000292 от 03.08.2020 година, издадена от Г. Г.-Началник сектор към ОДМВР П., РУ К..

В жалбата се сочи, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Навеждат се доводи за наличие на несъответствие и грешка в номерата на СУМПС, отразени в оспорения акт. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендират се съдебно-деловодни разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител – адвокат, поддържа се жалбата, както и искането по същество.

Ответната страна представя писмено становище, ведно с административната преписка, с което излага съображения за неоснователност на жалбата и иска от съда същата да бъде оставена без уважение. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от надлежна страна, срещу

административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично срещу подпис на 07.08.2020 година, а жалбата срещу заповедта е депозирана на 24.08.2020г.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 20-0281-000292 от 03.08.2020 година, издадена от Г. Г.-Началник сектор към ОДМВР П., РУ К., на жалбоподателя Н. А. Б., на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена следната мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В мотивите на заповедта е посочено, че на 02.08.2020г. около 23.15 часа в [община], на път първи клас № I-6, км. 252+460м. в посока на движение от [населено място] към [населено място], като водач на МПС Т. А., рег. [рег.номер на МПС], водачът Н. А. Б., е управлявал МПС Т. А., рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], с концентрация на алкохол в кръвта-над 0.5 промила, установено с техническо средство дрегер Алкотест 7510, с номер А.-0091, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, а именно-1.05 промила. Посочено е също, че водачът „лъха на алкохол“, приема показанията на техническото средство, като е удостоверен отказа му да даде кръвна проба. Издаден е талон за изследване №071210/03.08.2020г. Посочено е нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр. 1 от ЗДвП. Отнето е СУМПС № СО10АРРЈG92-Образец Г..

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна отговорност.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ.

За установяване на нарушението, извършено от жалбоподателя, е съставен АУАН серия АА, бланков № 998455 от 03.08.2020 година, в който е описана фактическа обстановка, идентична с тази от оспорената заповед, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Издадено е Наказателно

постановление № 20-0281-000765 от 07.08.2020г.

От представената административна преписка се установява, че за извършената проверка на жалбоподателя за употреба на упойващи или наркотични вещества е издаден Талон за изследване, № 071210 от 03.08.2020г., удостоверяващ извършена проверка с техническо средство дрегер Алкотест 7510, с номер А.-0091, определящо концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя, чрез измерването му в издишания въздух, в размер на -1.05 промила. Т. е подписан без възражения от водачът Н. А. Б.. Видно от приложената административна преписка /л.35/, дрегерът е преминал проверка за СИ/26.05.2020г.

Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН безспорно е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. 1 от АПК. От приложената справка за нарушител-водач, електронна извадка по партидата на Н. А. Б. /л.31 от делото/, се установява, че към настоящия момент НП, издадено на водача, е предмет на оспорване по реда на ЗАНН.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП може да се приложи ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В процесния случай изрично е посочено, че нарушението е по предложение първо от нормата- а именно- управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 промила, в конкретната хипотеза безспорно установено и неоспорено от жалбоподателя- 1.05 промила. Тук следва да се посочи, че според чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, се уреждат в закон. Това изискване в случая е спазено – в чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП, изрично е посочено, че мярката се прилага когато е налице управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, което в случая е безспорно установено с валидно и с установена изправност техническо средство дрегер Алкотест 7510, с номер А.-0091, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Тази разпоредба, тълкувана съвместно с общата забрана на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, обосновава приложимостта на принудителната

мярка. От доказателствата по приложената административна преписка безспорно се установява съставомерността на нарушението, което обосновава налагането на принудителната административна мярка. Необосновани и недоказани са доводите на жалбоподателя за допуснати фактически грешки в номера на СУМПС. Отнетия СУМПС № СО10АРРJG92-Образец Г., е регистриран н държава-членка на ЕС-Г., като в справката за нарушител-водач е удостоверено изтичането и прекратяване действието към 20.03.2011 г. на СУМПС регистриран в Република България. Не се констатират административно-процесуални нарушения или фактически и правни грешки, които да оборват действителната фактическа обстановка установена по делото, обосноваваща налагането на процесната Заповед.

По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, вкл. и такива от вида на процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени в закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществяват от съответните служби по тази глава, съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП. Със Заповед № 8121з-1524 от 09.12.2016 година на министъра на вътрешните работи /л. 37/ са определени структурите на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, като в т. 3 са посочени областните дирекции на МВР, а със Заповед № 317з-391 от 06.02.2017 година на Директора на ОД на МВР - П. /л. 37-40 от делото/ за упълномощаване на длъжностни лица от ОД на МВР - П. да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и горепосочената заповед на министъра на вътрешните работи, са определени /упълномощени/ да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки посочените в заповедта длъжностни лица, включително Началника сектор ОДМВР – П., РУ К., т. е. издателят на оспорената пред съда заповед е от компетентните длъжностни лица, които са определени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП и в частност на основание чл. 171, т. 1, б. „б“.

Въз основа на установените факти и приложимия закон, съдът прави извод, че процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата по пътищата № 20-0281-000292 от 03.08.2020 година, издадена от Г. Г.-Началник сектор към ОДМВР П., РУ К., е издадена от компетентен орган, в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила, не противоречи на материалния закон и целта на закона и като такава е законосъобразна, поради което следва да се остави в сила като се отхвърли като неоснователна депозираната жалба.

При този изход на делото ответната страна по жалбата има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски, като е направено искане за присъждане на възнаграждение за адвокат. Видно от доказателствата по делото, ответната страна не е представлявана в производството от юрисконсулт или адвокат, като писмените становища са депозирани по делото директно от началника на РУ К., ОДМВР-П., поради което и не са налице данни и доказателства за действително реализирани съдебно-деловодни разноски и на това основание-такива не се присъждат.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по Жалба на Н. А. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], Вх. А, ет. 7, Ап. 31, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 20-0281-000292 от 03.08.2020 година, издадена от Г. Г.-Началник сектор към ОДМВР П., РУ К.. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал.5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: